

„Opiniile sunt libere, dar nu și obligatorii“
I.L. Caragiale

Jurnalul de Joi

Anul II • nr. 3 (12) • 12 februarie 2009 • Se distribuie în localitățile Fierbinți Târg, Dridu, Maia, Brazii, Adâncata

„Jurnalul de joi” pe net!

Prin amabilitatea domnului Florin Floreanu, *Jurnalul de joi* poate fi citit și de pe situl www.gurialomitei.com, unde veți găsi un link spre varianta pdf de pe net.

Vă reamintim că *Jurnalul de joi* poate fi accesat și de la adresa www.ziarulialomita.ro.

Din sumar:

- **Folclor (mai vechi sau mai nou) din Fierbinți** (pag. 2)
- **Schimbări în învățământ** (pag. 5)
- **O propunere pentru „Sala de gimnastică”** (pag. 6)
- **Profilul unui elev de nota 10** (pag. 6)
- **Programul flexibil de muncă** (pag. 6)
- **Combaterea insomniilor** (pag. 6)
- **Ziua îndrăgostiților - varianta de import** (pag. 7)

Se tot vorbește de o vizită a Președintelui României în comuna Brazii și poate Maia. În urmă cu aproape un an, am trimis domnului Traian Băsescu memoriul pe care îl reproduc mai jos și care încerca să mai salveze ceva din memoria noastră. În Maia se țin simpozioane de istorie a României chiar în curtea lui Barbu Catargiu, la nici 20 de metri de trupul lui. Gospodarii dau cu pensulele de var pe acolo unde e gunoiul nostru ce nu trebuie văzut de președinte. Școlarii învață tot felul de formule și definiții (am zis și eu, nu o luați ca atare!) și nu mai le rămâne timp să se bucure de cadoul pe care istoria l-a făcut localității lor. Viața merge înainte. Și totuși....

Interviu

“Acum e bulibășeală cu guvernul ăsta, dar agricultura și țara nu stau după ei!”

Iordache Constantin, nea Costică așa cum îl știm toți, activează de 38 de ani în lucrul pământului. A condus ani buni secția de mecanizare din Maia și nu s-a oprit nici când am trecut la așa numita lume liberă. Dar lucrul pământului nu prea știe de sisteme politice. Agricultura are regulile ei, stabilite de oamenii care se pricep și de experiență.

Nea Costică a văzut multe. A fost martor la dezvoltarea tehnologiilor în agricultură, la apariția a tot felul de îngrășăminte și utilaje. Este în același timp un pionier dar și un profesionist al mecanizării. Eu l-am cunoscut în urmă cu 25 de ani și trebuie să spun că impresiile mele nu s-au schimbat nici un moment. Nea Costică a rămas în același tipar al seriozității maxime, al datoriei și al respectului față de pământ și oamenii care îl lucrează.

L-am găsit în micul său birou dintr-o magazie a fostului CAP Maia. În jur erau câteva tractoare și o mică grădină cu câteva animale de care are grijă. Și asta pentru că “aici”, în mijlocul pământului, este o altă casă a lui.

Vine Băsescu!!!

Domnule Președinte, în parcul de care v-am vorbit se taie în continuare ca-n codru, că doar de asta e pădure; nu? Sigur că aveți atâtea probleme încât mă tem că vă enervez cu o biată pădure, cu Barbu Catargiu și cu istoria. Eu însă, având idei puține dar fixe, transcriu aici textul strigătului pe care vi l-am adresat. Știu că ați trimis dosarul la Ministerul de interne. La rândul lor, aceștia l-au trimis la primăria Adâncata, unde probabil e folosit la aprinsul focului.

Cred că dacă tot veniți, nu ar strica să treceți și pe la mica bisericuță ce păstrează de atâtea vreme trupul **primului Prim Ministru al României**. În România zilelor noastre, mâine-poimâine, un primar zelos îl poate prinde într-un titlu de proprietate și dus va fi!

Iată textul:

**„Domnule Președinte Traian Băsescu
Îndrăznesc să mă adresez dumneavoastră cu o problemă ce nu ar fi trebuit să ajungă până aici. Fac acest lucru pentru că nu știu unde să mai strig, ce ușă să mai deschid, cui să mai explic! Vă rog să mă scuzați că vă ocup timpul cu astfel de lucruri. De vină e numai o anume stare de disperare.**

Salvați parcul lui Barbu Catargiu!!

(continuare în pag. 5)

Daniel Elias

Reporter: De câtă vreme lucrezi în meseria asta?

Iordache Constantin: Din 1971 am intrat pe funcții și de atunci neînterupt până astăzi. Asociația a avut la început statutul de asociație familială și mai apoi de societate comercială. Ea se numește S.C. Ghepy Grup.S.R.L. și lucrează 320 de hectare de pământ. 200 sunt în arendă și 120 prin prestări servicii.

R: Știu că utilajele sunt esențiale în calitatea lucrărilor. Ai reușit să cumperi mașini noi și cât te-a ajutat statul în această privință?

I. C. : Păi, am luat un tractor de 210 cai, o combină Class, utilaje care m-au ajutat mult, apoi combina de recoltat cu echipament pentru floarea soarelui și de grâu. N-am avut nici-o facilitate din partea statului, așa că nu le-am putut lua noi, le-am luat la mâna a doua, dar foarte bune.

(continuare în pag. 4)

Daniel Teodorescu

Folclor (mai vechi sau mai nou) din Fierbinți

Culegeri de folclor din Fierbinți s-au făcut mai mult sau mai puțin sporadic, chiar dacă începuturile sunt legate de numele lui G. Dem. Teodorescu, așa cum am arătat într-o însemnare apărută anul trecut în această publicație. Monografiile învățătorilor Stan T. Alexandru și Negulescu Elena, alcătuite, în prima jumătate a secolului al XX-lea, ca lucrări pentru obținerea gradului I în învățământ, conțin informații generale, ca și studiul mai recent al profesorului Florian Popescu, la care ne-am referit adesea în intervențiile noastre. Cercetarea lui Marin Marian, grăbită, a avut în obiectiv doar „Colindul curților”, având mai degrabă aspectul unei prospectări decât al unei culegeri propriu-zise. Nu este exclus ca în sertarele vreunui localnic sau ale vreunui trecător prin urbea noastră să zacă filele îngălbenite ale unei colecții de folclor (literatură, muzică populară) din Fierbinți, care așteaptă să fie descoperită și scoasă la lumină.

Așa cum sunt cele șase texte găsite de mine în arhiva profesorului Mihai Pop (n. 1907 d. 2000) de la Universitatea din București, culese de Leon Toader, de la un singur „informator” (acesta este termenul științific folosit când ne referim la „subiecții” cercetării, la cei de la care culegem informații cu privire la cultura populară, la folclor și literatură orală), Zuluf Ștefan, din Fierbinții de Jos, Snagov, de 24 de ani la data culegerii, care trebuie să fi fost cândva în anii 1958-59. Leon Toader a fost student la Facultatea de Filologie de la Universitatea din București în anii 1958-1963, a făcut cursul de Folclor cu profesorul Mihai Pop în anul I (1958-59). Profesorul obișnuia să le ceară studenților din anul I să aducă, la examen, mostre din folclorul local, cei mai mulți dintre studenții de la Filologie din acei ani fiind de proveniență rurală. Faptul că Leon Toader, originar din Gemenea, Dâmbovița, culege folclor din Fierbinți are o explicație simplă, la îndemâna celui care cunoaște datele problemei: el era prieten bun cu Alexandru Dobre (Săndel), fost director al Căminului Cultural din localitate, acum (adică atunci, în 1958-59) student în același an cu Toader. Rămâne să aflăm cine este Zuluf Ștefan, cel de la care studenții filologi au cules cântecele însemnate de Leon Toader și prezentate ca mostre de folclor local, la examenul din vara anului 1959; ne poate fi de ajutor în această operație Romu Ionești, din Fierbinții de Jos și el, și cam de aceeași vârstă cu „domnii studenți” veniți în cercetare la Săndel acasă.

Fără să respecte normele unei culegeri științifice de fapt, nici nu li se cerea, explicit, așa ceva transcrierea textelor este făcută cu destulă grijă față de „autenticitate”, un concept în dezbatere și în

actualitate la vremea respectivă. Sunt notate repetițiile cu funcție de refren, dar și repetițiile care advin, în chip curent în cântecul popular, unele particularități ale graiului local („picere” pentru „picioare”, de ex.).

Sunt două cântece de dragoste, de largă circulație, aflate și în repertoriul cântăreților de muzică populară ai timpului: „Foaie verde matostat/Mândro, - azi noapte te-am visat/Că dormeam cu tine-n pat./ M-am sculat și-am pipăit/Și nimica n-am găsit./Numai dorul inimii/Refren scrie culegătorul, de fapt versul se repetă)/Scris pe dosul perinii./Cu pana sprincenelor./Cu cermeala genelor” și „Busuioc, floare cătată./Hai, mândruțo, de-mi arată/Unde ne iubeam odată./Mândro, poteceaua ta/A crescut iarba pe ea./ A crescut și s-a uscat/De când badea a plecat./- Badeo, cine ți-a dat sfat/ De-ai iubit și m-ai lăsat?/- Sfăt mi-a dat frunza de prun/Să iubesc și să nu spun:/ Sfăt mi-a dat frunza de fag/Să iubesc pe cin mi-e drag:/ Sfăt mi-a dat frunza de nuc/Să iubesc și să mă duc”.

Un al treilea, mai lung, cuprinde cel puțin două motive lirice primul despre regretul tânărului că mândra s-a măritat „Și-a prins milă de bărbat/Și pe mine m-a uitat”, al doilea conținând rugămintea îndrăgostitului către pădure, să-i ofere adăpost („Pădure, neichii, pădure/Netăiată de secure./De cincizeci de ani de zile./Lasă-mă să intru-n tine/Cu mândruța lângă mine...”) și refuzul codrului, motivat „ecologic”: „Eu, puiule, te-aș lăsa./Dar ți-e mândra tinerea/Și faci păcate cu ea./De se usucă iarba./N-are cucu ce mânca/ Cucu și cu mierlița/Și-ncepe a blestema”.

Mai interesante, cu valoare de document social, sunt celelalte cântece. Primul e un cântec de cătanie sau, mai exact, de război să nu uităm că Cel de-al Doilea Război Mondial se încheie cu doar 15 ani în urmă și ecurile lui erau încă vii și puternice în mintea oamenilor: „Să vii, mamă, să mă cați./ Între Munții Caucaz/Refren, de fapt, probabil, versurile se repetau, cf. și mai sus)/Să pui, mamă, busuioc/Și de-o crește drept în sus/Să știi, mamă, că m-am dus/Și de-o crește aplecat/Și să știi că am scăpat (? lecțiune incertă)”. Al doilea e un cântec relator, inspirat tot din realitățile Celui de-al Doilea Război Mondial bombardamentele Aliatilor, asupra Bucureștilor, în 1944:

„Foaie verde trei migdale./Avioane-americe/N-a venit să dea bomboane/ Și-a venit să ne omoare./ Și-avioanele engleze/A venit să bombardeze./Când a bombardat Triajul/Fug boierii cu bagajul/(Când) a bombardat Colentina/ Fug boierii cu mașina./Când a bombardat Malaxa/Fug boierii, lasă casa”. O răsfuire a ziarelor vremii ne-ar lămuri în legătură cu cele trei puncte de pe harta Capitalei care au avut de suferit în urma intervenției aviației Aliate și at confirma valoarea de document istoric, acum, a versurilor citate.

Cel de-al treilea aparține liricii de revoltă socială, e s-ar putea zice un cântec de ocnă, despre jalea celui închis pe nedrept, imaginea „ridicării” (acesta era termenul folosit în epocă pentru „arestare”) are o forță evocatoare extraordinară: „Foaie verde avrămeasă./Într-o joi de dimineață/Mi-a intrat spurcații-n casă/Tocmai când eram la masă./Cu copii și cu nevastă./M-a luat și m-a legat./M-a bătut, m-a judecat./Șapte ani m-a condamnat/.../N închisoare cu capace/(Numai tâlharii o face)”. Motivul „temnița cu capace” circula intens în anii 60, difuzat de cântăreții

de muzică lăutărească sau de mahala ai vremii. La fel, „arestarea”, „ridicatul” de acasă este, neîndoind, un motiv de largă circulație, dar el trebuie să se fi reactualizat în condițiile teroarei din anii 50-60, din perioada colectivizării, a Canalului etc. Întemnițatul face apel la mamă să-l scape din închisoare. Este evocată întâi condiția condamnatului: „Nu vrei, mamă, să mă vezi./Haine verzi și învărgate/Și cu mâinile legate./Haine verzi și-n picățele/Și cu lanțuri la picere”, apoi i se dau sfaturi: „Vinde, mamă, ce-i avea/Și mă scapă de belea;/ Vinde, mamă, pe Bălana/Și mă scapă de Doftana./Că Doftana este grea./ Trece apa pe sub ea./Vinde rochia de criton./Scapă-mă de-aici că mor./ Că aici, măi frățioare./Nu e apă, nici mâncare./Numai drum de transportare”. Închisoarea de la Doftana, jud. Prahova, afectată grav de cutremurul din 1940, a devenit, în timpul „dictaturii proletarietului”, simbol al rezistenței comuniste, din anii ilegalității și prigoanei burghezo-moșierești etc. Doftana a devenit un topos al literaturii proletcultiste; cititorii mai în vârstă își aduc, desigur, aminte cântecul: „Priveam din Doftana prin gratii de fier/Departe, în zare, un petic de cer...”. Dar aici, adică în cântecul cules de la Zuluf Ștefan, Doftana este doar un substitut al ideii de închisoare cu condiții de detenție grele. Cred că cu aceeași semnificație apare și într-un cântec din Dobrogea, cules prin anii 1950-1955: „Fire-ai a naibii de dubă/ Ce mă duci așa pe fugă?/Mă duci și mă ocolești./La Doftana mă oprești...”. În fine, ca un amănunt, o notație de folclorist mereu „pe teren”; eram într-un autobuz, în București; un bărbat între două vârste perora în marginea ideii de răsplată, pocăință, Judecata de Apoi, evocându-l, nu știu prin ce volute ale gândirii, pe Ceaușescu, cel care a stat la Doftana, unde sunt „gratii de fier/trece apa pe sub el” (reproduc, evident, din memorie, că n-am avut posibilitatea să înregistrez sau măcar să scriu, pe loc, cele auzite).

Cât privește „rochia de criton”, avem din nou un exemplu de „memorie” a textului folcloric; este vorba, de fapt, de „creton”, „pânză foarte trainică a cărei bățatură e de cânepă și urzeala de in”, cum aflăm din *Dicționarul universal al limbii române* de Lazăr Șăineanu. Rugămintea-sfat adresată mamei, de a-și vinde bunurile pentru a-l elibera pe captiv face parte din „stocul” de motive lirice frecvent întâlnite în acest tip de cântece: „Vinde, maică, ce-i avea./Vinde, maică, testemelul./De plătește bărbierul/Ca să-mi taie perișorul;/Perișorul ondulat/Ce pe frunte mi-e lăsat.../Vinde, maică, și moșie/ De mă scapă de urgie;/Vinde, maică, pe bălani/De mă scapă de dușmani!” Textul, din Oltenia, a apărut în revista „Șezătoarea”, în 1914, și a fost reprodus, cu comentarii proprii, de Marian Munteanu în *Folclorul detenției*, Editura Valahia, 2007, p. 77.

Fără să fie o cercetare de teren propriu-zisă, cântecele consemnate de Leon Toader în Fierbinți-Snagov (adică raionul Snagov, regiunea București, în conformitate cu împărțirea administrativ-teritorială a Republicii Populare Române de atunci) sunt niște documente etno-folclorice de mare însemnătate pentru recompunerea unor realități de acum o jumătate de secol și pentru conturarea profilului spiritual al comunității noastre.

Prof. univ. dr.

Nicolae CONSTANTINESCU

FIERBINȚENI DE ALTĂDATĂ

Marian ȘTEFAN

Născut la 27 septembrie 1939 la Grecii de Jos, comuna Fierbinți, județul Ialomița. Studii liceale la Fierbinți (prima promoție a liceului din localitate), absolvent al Facultății de istorie a Universității din București (1963). Muzeograf (1963-1967), redactor la revista Magazin istoric din 1967.

10. Cu Stalin la furat lemne

Într-o zi, asta se întâmpla prin toamna lui 1945, a venit cineva de la primărie și i-a spus bunicii să se prezinte, să-l ia acasă pe Breazu. Curios, am întrebat-o pe mama cine-i ăla Breazu? Și ea mi-a zis că-i un... cal!

Când începuse războiul, Breazu și perechea lui, Țiganu, fuseseră rechiziționați pentru nevoile armatei. Țiganu nu s-a mai întors, dar Breazu se spunea că făcuse tot războiul, și în răsărit și în apus, cărând în spate mitraliera unei subunități de vânători de munte.

Tot cam atunci, nu mai țin bine minte cum se întâmplase, unchiul meu Nicu (cei din familie-i spuneau Țiganu, iar noi nepoții îi ziceam Nenica) adusesse într-o zi o namilă de cal de te urcai cu scara pe el. Era slab de-i numărai coastele și avea o rană mare puroind în piept. Fusese abandonat de ruși pe câmp. Permuș, veterinarul, i-a curățat rana și ne-a spus că Stalin (așa îl botezase Nenica) fusese cal de artilerie și că rana din piept era o rosătură de la ham, dar se va vindeca. Nenica s-a pus cu mâncarea pe el și Stalin se schimba văzând cu ochii. Când îi înhăma la căruță, Stalin era un uriaș pe lângă bietul Breazu. Nenica era însă mândru și zicea că nimeni nu mai avea, ca el, doi eroi la căruță. În primăvară, noroc că se terminaseră arăturile, a venit cineva de la primărie și ne-a spus că trebuie să-l dăm înapoi pe Stalin. Și l-am dat, adică ni l-au luat...

Mi-l amintesc bine pe Stalin. Și iată de ce.

Nenica avea un prieten, Toma Frățilă (Paizan). Și Paizan asta, mai mare ca Nenica, a venit într-o seară și i-a spus să se ducă la pădurea Balamuceanca, să aducă lemne... Ochise el un tufan mare uscat... M-au luat cu ei, în ciuda opoziției mamei.

Am ajuns la pădure după ce se înserase bine. Cu o săptămână în urmă căzuse zăpada, dar acum era înghețată tun. Eram cu sania, la care Nenica îl înhămasse numai pe Stalin, care avea caietele de ghiță și nu aluneca. Cum am ajuns, Nenica i-a pus traista cu ovăz în cap și i-a desfăcut șleaurile de la crucioi. Apoi, a scos dintr-un sac o pușcă și a legat-o cu o piedică de suianul saniei, îndreptându-i țeava în sus: „Mă, cât tai eu cu Paizan tufanul, tu tragi din când în când câte un foc de armă; vezi că ai gloanțe în magazie... Faci așa cum te-am învățat eu!” și mi-a arătat încă o dată cum să mănuiască închizătorul.

Eram înfășurat bine într-o scurtă de blană și ascultam cum ronțăie Stalin grăunțele. La un moment dat mi-am adus aminte și-am apăsat pe trăgaci. Imediat s-a auzit o bubuitură asurzitoare. Luat prin surprindere, Stalin a sărit în lături speriat și-a rupt-o la fugă. După câțiva zeci de metri s-a oprit, fornăind neliniștit. Am înlemnit de groază și-am țipat la Nenica. A apărut într-o clipă și mi-a spus să stau la locul meu,

că totu-i în regulă. Și ca să mă convingă și-a vârat două degete în gură și-a slobozit un fluierat prelung. La auzul fluieratului, Stalin a ciulit urechile, după care, la pas, s-a întors la sanie. „Nu pleacă el fără mine”, a zis Nenica și luând el pușca a mai tras un foc. Câteva secunde pe cer s-a curbat o dâră de lumină albastră-verzuie... Gloanțele erau din cele trasoare. Am mai tras și eu de câteva ori și de fiecare dată am urmărit dâra de lumină cum spinteca înaltul și se stingea apoi subit... De fiecare dată, altă culoare.

Spectacolul mă absorbise total, apoi m-a prins un fel de toropeală și cred că am adormit de-a binelea. M-am trezit când Nenica s-a întors, l-a luat pe Stalin de căpăstru și-a intrat cu el în pădure. După un timp și-au făcut apariția. Stalin se opintea, scoțind fuioare groase de aburi pe nări, iar în urma lui se târa un trunchi de grosimea unui om și lung de câțiva metri. Nenica a venit la mine și mi-a zis: „Dă-te jos...” „A luat sania de oiște și a tras-o de-a lungul trunchiului. A răsturnat-o pe-o fâlcea, după care a legat o funie de loitra saniei, a trecut-o pe sub trunchi, iar capătul liber al frânghiei l-a aruncat peste trunchi în partea cealaltă a saniei, prinzându-l de șleaurile lui Stalin. Paizan avea în mână o pârghie pe care a vârat-o cu un cap sub trunchi, iar celălalt și l-a proptit bine pe umăr. Nenica a îndemnat calul, acesta s-a opintit și sania a revenit ușor pe ambele fâlcele, cu trunchi cu tot... Eram mut de uimire și mi-am zis în gând: „Al naibii mai e Nenica asta!”

Am urcat toți trei călare pe trunchi, Nenica în față, mâna calul, eu la mijloc și Paizan în spate, ținându-mă bine să nu cad. Țin minte și-acum cuvintele lui Paizan, când am ajuns acasă și, luându-mă în brațe, m-a dat jos de pe „cal”: „Ei, da, acum ai intrat și tu în lume, măi coinaș...”

A doua zi, de vreme, Nenica și Paizan s-au așezat cu joagărul pe trunchiul ăla, l-au făcut bucăți și l-au spart pentru foc. Era în ajunul sărbătorilor de iarnă și bunica putea să stea liniștită o vreme. De la Crăciun și până la Sfântul Vasile, în casa bunicii era un du-te-vino, nu se ridica masa. Mie însă îmi plăcea cel mai mult când veneau lăutarii „cu vizita”. Treceau mai întâi cei din satul nostru: Gheorghe și Marin Mirică, primul cânta la vioară, al doilea la țambal. La început erau mai mulți, dar se lăsaseră de meserie: Lionete, de pildă, părăsise basul și devenise văcarul satului. Gheorghe și Marin însă, trăiau din meseria asta: cântau nunți, botezuri, hora satului și orice petrecere la care erau solicitați. Eram aproape românizați, îi trăda doar culoarea pielii. Amândoi știau carte și Gheorghe prinsese gustul cititului. Circulau pe atunci niște romane de aventuri în fascicole. Gheorghe citea toată noaptea și când treceam de la școală mă aștepta și-mi puneă fel de fel de întrebări cu ce nu înțelesese el în timpul lecturii. Măgulit de atenția pe care mi-o acorda, îi răspundeam cum puteam mai bine, pe înțelesul lui, și asta îl făcea să mă creadă un băiat deștept și modest. Numai nevastă-sa, când mă vedea mă lua la zor: „Marinică, Marinică, lasă-l în pace, Marinică, nu te mai pune la mîntea lui, că mi-a ars un bidon de gaz!...” „Satul nu era electrificat încă și oamenii luminau cu lămpi de petrol.

Venea „cu vizita” și Iancu Mihalache zis Ciupitu, din Micșunești. Era considerat unul dintre cei mai buni vioriști de prin împrejurimi. Venea mai târziu, singur, probabil după ce termina treaba în sat la el. Își lua vioara sub braț, trecea puntea peste Ialomița și venea direct la noi. Veneau și cei din Scuipici: Mincu Mățărau, violonist, și unul dintre băieții lui care cânta la acordeon.

Cel mai simpatic era însă Petre Bojog. Scund, negricios, avea o droaie de copii și cânta la țambal. Ciocănele lui aproape că nu mai aveau vată pe ele și zornăiau ca dracu pe coarde... Vorbea cam răgușit, dar avea mult haz. Tot el, să mai scoată un ban, duminicile și în alte zile de sărbătoare, vindea înghețată din niște bidoane speciale instalate pe o cotigă cu roțile de la rotilele de plug. Ca să fie mai atrăgătoare, o colora în nuanțe cât mai țipătoare. În Scuipici era însă unul dintre cei mai buni țambaliști din zonă, Toie. Țambalul său scotea sunete la fel de limpezi ca un pian.

Tata și frații săi au avut relații foarte bune cu ei. Ajungeau la noi pe înserate. „Vizita” era un fel de pretext. După ce se strângeau cu toții începea petrecerea. Cântau ce le plăcea lor mai mult. Se și spune că lăutarul cântă cel mai bine atunci când cântă pentru el. Petrecerea se termina târziu în noapte. Marin Mirică, cât era el de voinic (avea aproape doi metri) era o fire mai timidă. Nu prea bea, era bolnav de inimă și obsedat de ideea morții (s-a și prăpădit de tânăr, de altfel). După ce se lăsa rugat de mai multe ori, cânta un cântec de jale, acompaniindu-se singur la țambal. Îmi amintesc câteva cuvinte din acel cântec: „Pământe făceate-ai os/ Tu mănânci omul frumos/ Și tânără și bătrână/ Toată lumea intră-n tine...”

Fratele său, Gheorghe, violonistul avea un repertoriu de rezistență conținând piese diverse: *Hai pitiș, pitiș, pitiș* (el cânta *Hai pitici, pitici, pitici...*), *Zaraza, Pe vale țapo, pe vale, Radu mamii, Radule...* La române era specialist Mincu Mățărau. Fiind mai bătrân, vocea îl cam lăsase și mai mult recita decât cânta, prelungind ultimul cuvânt al fiecărui vers pentru a sublinia dramatismul. Ceva cam în genul: *De ziua nunții tale-ți scriuuuuu/ Acum câteva rânduriii/ La nunta ta nu poci să viuuuuu/ Și de-ai putea la ce să viuuuuu/ Să mă mai vezi pe gânduriii...*

Rafael

Soacra noastră cea de toate zilele (3)

Zodii ciudate

Doamne ce mai zodie
Soacră-mea e „Scorpie”
Iar eu „Pește” get-beget
La proces sunt proxenet.

Așa da dirijor

Plăcută viață e la cor
Că soacră-miu e dirijor,
Acasă e cumplit de grea
Că dirijează soacră-mea.

Prenumele soacrei

Că moare ultima Speranța
Auzi prin lume vrei nu vrei,
Târziu i-am aflat importanța
Deci mor eu înaintea ei!

Epitaf

Aici zace soacră-mea
Doamne „bună” mai era
Afirmau asta și alții
„A fost bună cu bărbații”

Una contra trei

În sfârșit draga s-a dus
Mi-a chemat-o Domnul Sfânt,
S-o judece-acolo sus
C-a băgat trei în pământ.

Interviu

“Acum e bulibășeală cu guvernul ăsta, dar agricultura și țara nu stau după ei !”

(urmare din pagina 1)

R: Pentru că a venit vorba de stat, vreau să-mi spui cum ai simțit ajutorul lui cu privire la agricultură? Ce a făcut statul pentru țărani?

I. C. : Absolut nimic n-a făcut. Eu, spre exemplu, am făcut proiect să luăm de la SAPARD, de la fonduri europene, am plătit proiectele, am fost la 6 bănci... M-au alergat de la unul la altul și până la urmă mi-au spus că nu mai sunt fonduri și ice era să fac, am renunțat. În 2006 am făcut pentru utilaje și tot nimic! E atât de complicat că nu putem noi să pătrundem, noi știa care nu prea avem bani, astea le ia tot ăia cu bani, noi cei care muncim cinstit nu putem să le luam.

R: Se tot vorbește despre tot felul de programe, în marea lor majoritate în parteneriat cu U.E. Iar sumele sunt mult mai mari decât în trecut....

I. C. : Cât de puține erau înainte, dar parcă se dădeau pe corecte.

R: Cu subvenția la motorină cum este?

I. C. : În toamnă s-a dat o mică parte din bani, pentru o suprafață de 100-120 ha, restul ce a trecut peste, nu s-a mai dat nimic. Dar au fost buni că am mai completat sămânța. Acum tot așteptăm să termine cei de la APIA Fierbinți situațiile. Din cauza lor, că nu știu sau nu vor să-și facă treaba, subvenția din 2008 nu a venit nici acum! Păi, degeaba mai vine în iunie dacă eu nu am acum când îmi trebuie. Agricultura nu stă după ei. Pe țărani i-au plimbat că nu le-au ieșit suprafețele. Au mai tăiat câte o arie de ici, de colo și tot nu a ieșit nimic. Omul nu e pus în posesie. Dacă-l întrebi pe Nea Gheorghe, nu știe omul pe unde are pământul...că am la Puțul Popii, dar nu scrie asta în hârtii... Dacă au venit la mine i-am îndreptat, le-am spus unde e locul lor, să-l are....

Cei de la APIA au mai venit, să se intereseze de suprafețe, dar dacă-i întrebi ce rezultate au, nu răspund de nimic, că nu depinde de ei. Domnule, dacă nu dai bani, nu se face tehnologie. Faci de câți bani ai, te duci și dai un disc pe deasupra, și nu faci nimic. Păi d-ai-a nu-i nici producție! Dacă subvențiile astea ar veni așa cum au venit în toamnă banii la grâu, adică exact când a trebuit, ar fi un ajutor. Să zicem că e bulibășeala cu guvernul ăsta, dar agricultura și țara nu stau după ei. Până se înțeleg ei se face vară și te mai întrebi de ce nu merge agricultura!

R: Ca tehnologie, cum era “înainte” și cum e acum?

I. C. : Nu se mai fac tehnologiile de “atunci”! Atunci băga-i superfosfat la arătura de bază, băgam complex, băgam azotat de amoniu sau uree în faza de vegetație și producțiile erau mai mari, evident. Acum nu se mai fac din cauza banilor, criză de bani, dacă ai bani ai și utilaje bune, ai și îngrășăminte, ai și sămânță de înaltă calitate, ai și producție. Eu acum fac o situație cu ce porumb pun oamenii anul acesta, și majoritatea pun din porumb, pot să-i explic acum că din porumbar pune, în porumbar ajunge, dar dacă nu sunt bani, ce să-le explic, ce-o ieși... Dacă ne mai ajuta cu banii promiși și APIA, poate mai era ceva. ... Apoi, “atunci” se făcea rotația culturilor. Acum pe nimeni nu mai interesează. Eu chiar am avut scandal cu oamenii că vreau să le schimb pământul, când eu încercam să le fac rotația culturilor ca să câștige la producție.

Dar când ai pământul cu 10m lățime, nici nu au cum să facă rotație de cultură, nu pot să intre cu utilajele. 70% din mâieni sunt așa. Dacă intri cu combina, rămân 10-15 cm nefăcuți, nu poți nici să ierbicidezi... Dar așa au vrut oamenii. Sunt suprafețe înguste, lungimea este de 500 de m și are 40 arii. Ce să faci pe 8 m lățime de teren?

R: În legătură cu punerea în posesie, cum stă Maia?

I. C. : Nu s-a făcut nimic, sunt planurile făcute, aranjate, dar nu s-a bătut parul.

R: Dar știu că s-au vândut unele locuri...

I. C. : Păi cei care le-au luat nu au venit să le revendice, ăștia care le-au luat, le-au luat ca să le pună gaj. Dacă se pune în posesie știa un lucru. Acum ce se întâmplă: vinde unul, și altul vine și-l dă la o parte că-i locul lui. Păi cum a fost aci la SMT. A venit Nicu Stan și-a cumpărat, apoi i l-a vândut lui Mihai și i-a bulibășit pe toți numai că să facă suprafața.

R: Mai ești consilier?

I. C. : Nu, dar sunt președintele PNL-ului.

R: Faptul că PNL a fost la putere, s-a simțit?

I. C. : S-a simțit domnule, s-a simțit! Am avut reduceri la motorină, am avut subvenții, se simte, adică se dădea la timp, adică subvenția de motorină s-a dat în iulie, tocmai pentru lucrările pe care le aveai de făcut.

R: Câți consilieri are PNL-ul la Maia?

I. C. : Unul singur. E o scădere față de anii trecuți. Dar campania a fost murdară, a fost campanie plătită cu bani și de unul și de altul...PDL și PSD. Noi dacă n-am avut bani, am vrut să intrăm pe cinstit, n-am reușit.

R: Care ar fi prioritățile din Maia în această legislatură?

I. C. : Primul lucru a fost șoseaua ce traversa localitatea. Dar când a venit repartiția banilor de la județ, nu ne-au dat nimic. Am vorbit eu cu prefectul și am stăruit să ne dea măcar 3 miliarde, primăriei, să ieșim din sat spre Fierbinți cu asfaltul ăla.. să se vadă și la noi ceva că am făcut. După aia am primit banii și s-a făcut șoseaua. Acum se bat toți în piept că ei au făcut-o, dar lucrarea e neterminată că doar de atâta s-au ajuns banii.

A fost o realizare și dispensarul, dar nu are medici. Vine unul de la Jilavele...dar...

R: Cum ai colaborat cu primăria?

I. C. : Treburile au mers, am colaborat bine chiar dacă uneori și cu scandal. Toate situațiile astea pentru subvenții s-au făcut bine la primărie, dar cum ajung la APIA se împotmolește.

R: Pentru că tot vorbim de stat și de ce ar putea să facă pentru agricultură. Dacă ai fi în situația să poți decide, ce ai face?

I. C. : În primul rând aș face o bursă de cereale, asta ar trebui să facă statul, să nu mai cumpere ăștia la negru. Negustorii ăștia, au cercul lor închis, vorbesc la telefoane între ei, bă nu dai mai mult de atât, și așa merge prețul. Cu 0,42 de lei Kg de grâu în luna lui septembrie și 0,4 lei Kg de porumb boabe în luna decembrie cum să faci profit în agricultură? Cea mai mare prioritate asta ar fi o bursă de cereale, nu face o bursă de cereale dăm mână liberă speculației, pentru că i-a grâu de la mine cu 0,45 lei și se duce în port și-l dă cu 1,00 lei în loc să beneficiaz eu de 0,5-0,6 lei, beneficiaz el. Silozurile sunt privatizate. S-a dat ordonanță de urgență că primele două luni subvenționează statul cheltuielile de depozitare și în astea două luni eu ca proprietar să caut să vând. Au trecut două luni și au început să mă taxeze. Nu te mai alegi cu nimic, ba chiar mai trebuie să aduci și bani de acasă. Asta-i agricultură?

Altă problemă ar fi să scoată accizele de la motorină, că eu nu circula pe șosea, eu bag motorina-n pământ, nu mă plimb, mă duc în weekend cu tractorul. Să bage o diferențiere între motorina pentru agricultură și motorina pentru autoturism. Păi, în Austria dacă te duci și-ți face control în rezervor și o găsește colorată, adică pentru agricultură, te arestează imediat. Dacă nu se interesează statul de agricultură să-i dea ce-i trebuie, s-o subvenționeze un an, doi, s-o scoată la liman, agricultura se prăbușește. În Maia, grădinile or să mai meargă doi-trei ani și gata. Nu se mai respectă niște lucruri de bază. Nu putem înșela agricultura. Așa cum îi dăm noi, așa ne dă și ea.

Daniel Teodorescu

Schimbări în învățământ

Ministrul Educației, Ecaterina Andronescu, vrea să finalizeze, până în aprilie, un proiect de lege prin care să fie restructurate programa școlară și examenele din ciclul preuniversitar, urmând ca din 2010 numărul de probe de la bacalaureat să se reducă, iar tezele cu subiect unic să fie eliminate.

Potrivit ministrului, de anul acesta se va lucra la programa școlară astfel încât aceasta să fie redusă la cunoștințe esențiale, care nu se perimează în timp. Revizuirea programei va însemna și reducerea numărului de discipline din ultimii ani de liceu, în funcție de profilul ales. “Ne interesează o pregătire temeinică. Astfel, cineva care vrea să se orienteze spre un domeniu umanist nu trebuie să fie sufocat de programa prea densă din zona științifică și invers”, așa cum spune doamna ministru.

Ministrul Educației se gândește la simplificarea examenelor, pentru ca elevii să poată învăța și să nu mai fie tentați să copieze. “Șase probe la bacalaureat sunt prea multe. Aș vrea să reducem numărul de probe, nu pot să spun exact câte vor fi, pentru ca elevii să se poată pregăti temeinic, iar examenul să fie unul cât se poate de serios”, a mai spus Andronescu.

În privința eliminării tezelor unice, Andronescu are cel puțin două argumente pentru această măsură. “Tezele nu își vor mai avea sensul în noul curriculum. Oricum, nu prea văd sensul acestor examene care țin loc și de teză și de admitere la liceu”, a precizat ministrul. Cu toate că nu consideră eficient modul în care sunt organizate examenele naționale în prezent, Andronescu nu poate face nicio schimbare anul acesta.

Noul curriculum și metodologiile de examen vor fi gata până în aprilie și vor fi propuse spre votare și discutare în comisiile de învățământ din parlament. “Nu decid eu singură ce se va întâmpla la anul în educație. Dar vreau ca propunerile ministerului pe care îl conduc să nu întârzie spre discutare și adoptare, pentru ca de la anul să intre în vigoare”, a subliniat ministrul Educației.

Sursa: realitatea.net

Ar fi foarte bine dacă s-ar reveni la modalitatea de admitere în licee și facultăți de acum 20 de ani, atunci când cineva era absolvent al unui liceu bun, al unei școli profesionale (nu mai spunem absovent al unei facultăți) era angajat pe un post bun, plătit conform studiilor, pentru că era capabil să-și dovedească cunoștințele. Dar, cum credeți că se mai poate reveni la această modalitate după atâția ani? Acum cu atâtea forme de învățământ, particulare și de stat, care fabrică elevi și studenți pe bandă rulantă, specializări peste specializări...iar locuri de muncă nu găesc decât în complexe, engros-uri, vânzători sau casieri, etc.(cu studii superioare!). Promite multe schimbări în bine, doamna ministru, să o ajute Dumnezeu să le poată realiza, dar...e foarte greu acum după atâta timp, să schimbi mentalitatea unor copii sau tineri, care nu au muncit pentru o notă de 6,00 sau 7,00, ci au obținut-o copiind, pentru că așa a fost și încă mai este sistemul. Învățământul românesc are datoria de a diferenția școlile după valoarea profesorilor și a copiilor și nu să le uniformizeze în mediocritate. Poate că în felul acesta vom avea alte criterii de apreciere atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Mihaela Neagu

(urmare din pagina 1)

La nici 60 Km de București se află trupul lui Barbu Catargiu, primul prim-ministru al României. Spiritul său locuiește o pagină din cartea de istorie a neamului nostru. Cele două informații mai pot face obiectul interesului cuiva? Eu nu pot răspunde din cel puțin două motive. Primul ar fi acela că mă aflu într-o profundă tulburare a criteriilor existențiale și termenul nu este de fel pompos. Aud peste tot că fotbalul și prezentatoarele de modă duc românismul în lume, încât a început să-mi fie teamă să mai vorbesc despre Brâncoveanu și Catargiu pentru a nu fi bășcălizat. Recunosc cu sinceritate că între a te reculege la mormântul părinților noștri și a le împrăști oasele cu buldozerul pentru a-ți face o vilă eu aș alege varianta probabil penibilă. În al doilea rând nu mai știu care este interesul statului și ce se ascunde în spatele acestei sintagme. Pe cine protejăm când este vorba de proprietate? O bucată de hârtie scrisă și semnată de mai marii zilelor noastre sau proprietatea morală a sutelor de ani de istorie și de memorie colectivă?

În localitatea Maia, jud. Ialomița, la 60 Km de București, Barbu Catargiu își avea unul din cele mai importante domenii. Aici se afla conacul familiei, în apropierea căruia pe la 1830 celebrul peisagist F. Mayer, cel care a realizat *parcul Cișmigiu* și a participat și la realizarea *parcului Carol*, a conceput și realizat un parc de 4,5 hectare, folosindu-se de cei câțiva arbori seculari existenți în zonă. Domeniul mai cuprindea câteva mii de hectare de teren agricol și o biserică ridicată de familia Catargiu.

Ca dovadă a importanței pe care familia o acorda acestui conac trebuie să reamintim celor care nu știu că în urma asasinării lui Barbu Catargiu în iunie 1862, trupul neânsufletit al acestuia împreună cu veșmintele în care a fost asasinat au fost aduse în cripta familiei aflată în mica biserică din această mică localitate. Ele se află și astăzi aici!

Parcul numit de țărani locul *Grădina Boierească* a rezistat trecerii timpului astfel încât pe la 1970 se mai putea vedea aleea principală, mica insulă la care se putea ajunge cu două podețe de lemn și binențele arborii, mulți dintre ei din cei aduși de F. Mayer.

Trebuie să amintim faptul că o lungă perioadă de timp parcul și domeniul au fost în patrimoniul Academiei Române, donate fiind de familia Catargiu.

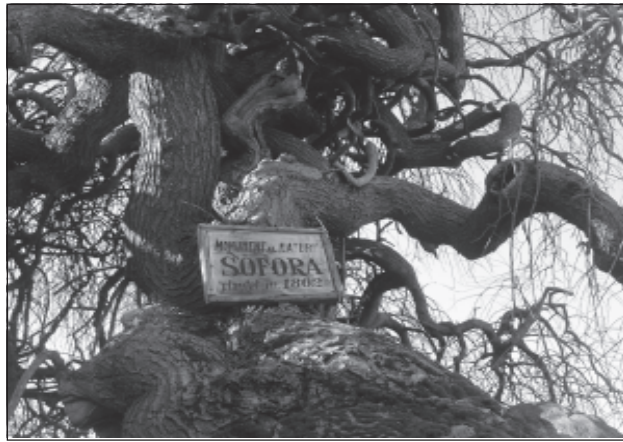
Din 1944 și până-n 1994 parcul conacului nu a suferit atingeri importante, fiind întreținut atât cât s-a putut de localnici.

În 1994 am aflat cu stupefacție că parcul a fost introdus în suprafețele de pădure ce trebuiau restituite conform L 18 cetățenilor dintr-o localitate învecinată respectiv Adâncata. Tot atunci, pe baza unei simple pagini de caiet au început tăierile în parc și primii vizați au fost arborii seculari. Atunci au fost tăiați stejari a căror vârstă a fost aproximată de specialiști între 300-600 ani.

Demersurile succesive făcute la prefectura Ialomița au oprit în mare parte tăierile dar nu au reușit să schimbe noul regim juridic al parcului, respectiv să îl redea utilității publice. Conducerile succesive ale prefecturii au recunoscut caracterul nelegal și interpretarea abuzivă a L 18 și toate promisiunile mergeau către rezolvarea problemei.

Astăzi la 14 ani de la prima tăiere în parc, acesta se află în titlurile de proprietate ale unor cetățeni din localitatea Adâncata și parcelele sunt negociate spre

Vine Băsescu!!

vânzare. Aceasta în condițiile în care trupul primului prim-ministru al României, aflat la 100m de parc, se răsuțește în mormânt.

Din arborii seculari a rămas un simplu *platan* pe malul lacului interior declarat monument al naturii.

Din punctul meu de vedere dar și al comisiilor județene la care am apelat punerea în posesie a acestui trup de pădure de 4,5 hectare conform L 18 suferă de viciul extraterritorialității. El se află în localitatea

O propunere pentru „Sala de gimnastică”

Sala de sport din Fierbinți-Târg, cea pe care comunitatea a primit-o cadou prin programul „Năstase”, se apropie de finalizare. Trebuie să spunem că sala de sport este de fapt o sală de gimnastică. Acest lucru presupune că este mai redusă ca dimensiuni și în niciun caz nu se pot organiza aici jocuri sportive. Poate numai tenis de masă și șah. Ea va aparține comunității și nu școlii, care dispune de o sală de sport chiar mai încăpătoare, renovată de curând și de un teren de sport în parametri de invidiat.

Întrebarea pe care mi-o pun eu este, ce se va întâmpla cu această sală de gimnastică după ce va fi gata pentru activitate. Cine va avea acces la ea și după ce criterii? Se pot imagina două scenarii. Primul ar presupune ca ea să fie cedată Grupului Școlar din Fierbinți și folosită la orele de sport. Dacă la prima vedere acest demers ar fi unul benefic, nu același lucru îl spunem după ce ne gândim un pic cam ce fac elevii cu atâtea bunuri ce le-au fost date pe mână. Lipsa lor de cel mai elementar respect pentru bunurile puse la dispoziție de comunitate este atât de evidentă încât te întrebi până unde pot merge. Uși în care dau cu picioarele ca în grajd, geamuri sparte, pereți zgâriați, bănci distruse. Priviți ce au făcut cu terenul de joacă pentru copiii de la grădiniță! Parcă o ceată de nemernici a vandalizat locul, deși știm toți că de vină sunt elevii noștri de la liceu, care vin aici să se pupe și să se țină în brațe. De fapt și din nefericire, școala a devenit o școală de făcut copii, de fumat de la vârste fragede și nu în ultimul rând de vorbit urât, adică nu urât, mizerabil!! Evit să mai intru în școală ca să nu-i aud. Poate că așa trebuie să fie și nu știu eu. Anul trecut mai predam câteva ore la o clasă de comerț, într-o sală în care se urinau lângă sobă cei care își făceau veacul pe acolo când nu erau ore. Ceva s-a întâmplat cu acești copii, undeva s-a rupt o rotiță în educația lor. Poate în școală, poate în familie, poate în locurile în care se distrează.

Apoi școala are și sală și teren de sport. Una în plus parcă ar semăna a exagerare.

Maia și a fost atribuit cetățenilor din localitatea Adâncata. Aceasta, fără să mai luăm în discuție problemele evidente legate de patrimoniul istoric ce ar fi făcut ca niciodată **parcul Barbu Catargiu** să devină loc pentru construcția de case.

Locul în care se află urmele fostului conac (distrus de săteni la începutul anilor 70) și biserica în care se află trupul lui Barbu Catargiu și al soției acestuia sunt protejate ca rezervație arheologică, respectiv monument istoric. Parcul a fost lăsat la voia întâmplării și ceea ce se petrece acum ne poate răspunde care au fost adevăratele motive.

Repet: titlurile de proprietate sunt viciate din punct de vedere juridic! Lucrul acesta poate să ne ofere șansa salvării parcului Barbu Catargiu.

Nu vreau să cred că protejăm hârtii întocmite pe genunchi, pentru satisfacerea unor interese pur personale în detrimentul istoriei noastre naționale.

Mă întreb dacă nu cumva o vizită la mormântul primului prim-ministru al României nu ar trebui să facă parte din programul, oricât ar fi de încărcat, al tuturor celor care ocupă vremelnic această funcție.

Va stau la dispoziție cu toate informațiile de care dispun

**Cu deosebita stima
DAN ELIAS**

O altă soluție o reprezintă păstrarea sălii de gimnastică de către primărie și gestionarea ei ca un loc de sport pentru toți cetățenii. Dacă ar fi fost o sală de jocuri sportive, această variantă ar fi fost cea mai bună. Orașul Fierbinți are nevoie de o astfel de sală. Dar nu este și mă tem că după gimnastică și șah nu prea ne omorâm.

Ceea ce m-a făcut să scriu aceste rânduri este propunerea pentru o a treia variantă. **Transformarea ei într-o sală multifuncțională în care să se poată organiza și activități culturale și întruniri publice și conferințe sau serbări.** Nu ar fi nevoie decât de o scenă mobilă din lemn și de scaune. Se tot vorbește despre Căminul Cultural și faptul că este nefuncțional. Știm că primăria are un proiect generos privind un centru administrativ complex, demn de un orașel. Până când proiectele vor deveni realitate, sala de gimnastică poate fi locul în care să ne putem întâlni. Nu s-ar strica și nu s-ar modifica nimic. Sigur că oborul sau ce o mai fi pe acolo, trebuie luat în discuție. Dacă acum 20 de ani acelei zone îi spuneam *în spatele Târgului*, acum ea este în plin centru și altele sunt pretențiile oamenilor. De ce nu s-ar face pe locul așa-zisului obor, o scenă pentru spectacole în aer liber și un mic teren de sport. Eforturile materiale ar fi minime și am valorifica un „cadou”, sala de gimnastică, pe care nu știu cum o s-o folosim altfel.

Este numai o propunere. Dacă printre dumneavoastră se găsesc oameni cu alte idei, atunci nu rămâne decât să folosiți E-mail-ul nostru și să ne spuneți despre ce este vorba. Noi o să le facem publice pe toate.

Dan Elias

Am revăzut curtea școlii din Fierbinți după ceva timp și m-au surprins toate aceste lucrări de investiții, atât ca volum, cât și ca utilitate. Am înțeles că aici vor fi săli de clasă și laboratoare, un internat și o cantină. **Grupul Școlar Agricol Fierbinți** va avea la terminarea investiției o bază materială pe care ar invidia-o orice școală bucureșteană. Spun asta și mă gândesc la șansa pe care o vor avea elevii, dar și profesorii, de a beneficia de condiții bune și foarte

Doar să înveți !

bune. Doar să înveți și respectiv, să-i înveți pe copii. Ce poate fi mai mult. Nici frig, nici geamuri sparte, uși care nu se închid, nici pereți crăpați și nici dușumele din scândură în care să te împiedici. Doar să înveți și respectiv, să-i înveți pe alții. Transport pentru elevii care locuiesc mai departe de școală, o masă caldă și curată, un loc unde să-ți duci copilul și să nu mai ai griji. Doar să înveți și respectiv, să-i înveți pe alții.

Cetățenii orașului Fierbinți-Târg vor avea o școală modernă. Mai rămâne ceva, un ceva mic și neînsemnat, adică, doar să înveți și respectiv, să-i înveți pe copii. Pentru aceasta, familiile, societatea și nu în ultimul rând profesorii, toți vor avea un cuvânt greu de spus. Poate până atunci vom învăța să-i protejăm și să-i respectăm pe elevii cu drag de carte și pe dascălii înțelepți. Poate până atunci le va explica cineva copiilor, cu câte eforturi se construiește, se dotează și se întreține o școală modernă, pentru ca ei doar să învețe.

Societatea de mâine nu va aparține analfabeților, ci celor care **știu** pentru că **au învățat**. Toți ceilalți nu vor avea nici un cuvânt de spus.

Și când te gândești că pentru toate acestea nu trebuie decât atât, doar să înveți și respectiv, să-i înveți pe alții.

Alexandra Teodorescu

Profilul unui elev de nota 10

E micuț, firav și e tot timpul cu zâmbetul pe față. Deși pare timid la prima vedere, nu ezită să pună întrebări în timpul orei (legate de acea lecție, desigur) cu o politețe care, altădată obișnuită pentru un elev, a devenit atât de rară încât te miră de fiecare dată. Te fixează cu privirea și nu-ți dă drumul până la sfârșitul orei. Ca profesor, e plăcut să știi că există cel puțin pentru un elev din clasă. E minuțios și extrem de ordonat, caietele lui oglinda elevului, arătând ireproșabil. Cuvântul „superficialitate” nu pare să existe în vocabularul acestui puști de 12 ani din clasa a VI-a A de la Grupul Școlar Agricol Fierbinți. Se cunoaște că atunci când învață o face fiindcă vrea să știe, nu pentru a mulțumi profesorul sau părinții. E deja în competiție cu el însuși. Participă la toate activitățile școlare și extrașcolare, ultimele de care-mi amintesc și pe care le-am făcut împreună fiind excursia în Moldova, clubul de engleză și concursul Cangurul Lingvist. Sunt convinsă că părinții lui îl susțin și comunică cu el foarte bine (un lucru dificil în zilele noastre) și îi felicit pentru acest lucru. Îmi amintesc că anul trecut tatăl lui a fost printre cei care au ajutat la amenajarea clasei la începutul anului școlar.

Cu ceilalți copii e prietenos, modest și pare să știe să-și selecteze prietenii, deși sunt unii elevi care îl tachinează și sunt un pic invidioși pe el. Așa se întâmplă și în lumea celor mari atunci când ești bun, așa că acest lucru nu poate decât să-l pregătească pentru viață.

Sper ca mai târziu, peste ceva vreme, să mai auzim acest nume, **Paraschiv Laurențiu**.

Florina Ștefania Constantin

Combaterea insomniilor

Somnul, alături de odihna din stare de veghe, joacă un rol deosebit de important în buna funcționare a metabolismului, în menținerea vigilenței, a puterii de concentrare, a memorării, în buna funcționare a organismului și a întregului aparat neuro-psihic. Dereglările de somn insomnia poate avea numeroase cauze: stresul, problemele nerezolvate (grijile), lipsa mișcării în aer proaspăt, problemele de sănătate, reacțiile organismului în urma consumării unor medicamente. Pentru a preveni sau înlătura tulburările de somn se recomandă:

- Înlăturarea factorilor de disconfort care pot deranja somnul: lumina, zgomotul, aerul închis, camera supraîncălzită, așternutul prea încălzit, haine groase sau strâmte.

- Servirea mesei de seara cu cel puțin două ore înainte de culcare. Cina copioasă, bogată în alimente greu de digerat poate produce insomnii.

- Înlăturarea factorilor care creează și întrețin o stare de surescitare: probleme familiare, neînțelegeri cu vecinii sau anturajul, neplăceri legate de activitatea profesională, munca intelectuală sau fizică încordată.

- Renunțarea la excesele de alcool, cafea, tutun sau ceai negru.

- Folosirea ceaiurilor cu rol relaxant :

% Radăcină de valeriană - infuzie cu o linguriță de plantă la o cană de apă, bătută înainte de culcare.

% Conuri de hamei - infuzie cu o lingură la cană înainte de culcare.

% Flori de tei - 2-3 căni pe zi dintr-o infuzie cu 1-2 lingurițe la o cană de apă.

% Flori de levantică - 1-2 căni pe zi dintr-o infuzie cu o linguriță la cană.

% Maghiran - 2-3 căni pe zi dintr-o infuzie cu o linguriță de plantă marunțită la cana de apă.

% Mărar - decoct din semințe cu o linguriță la o cană, seara, înainte de culcare.

Toate ceaiurile se pot servi îndulcitate cu miere de albine. Mierea de albine induce somnul servind-o după fiecare cină: 1-2 lingurițe.

L.A.

Ce se întâmplă cu laboratorul?

Laboratorul privat ce funcționează de ceva vreme în clădirea fostului laborator al Spitalului Fierbinți, începe să-și închidă porțile? Ușile sunt ferecate și numai două angajate mai vin dimineața. Oare ce se întâmplă? După știința mea, laboratorul avea contract cu Casa de sănătate și pacienții erau mulțumiți. Poate nu e nevoie de bani, ci de altceva. Poate le putem întinde o mână de ajutor. Ar fi păcat să începem iar să mergem până la București sau Urziceni pentru niște biete analize.

D.T.

Programul flexibil de munca

Un salariat poate beneficia de un program flexibil care să îi permită prezența la domiciliu în anumite ore ale zilei. Un astfel de program de muncă trebuie prevăzut în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate ori, în lipsa acestuia, în regulamentul intern. Astfel există posibilitatea unor programe individualizate în care durata zilnică a timpului de muncă de 8 ore pe zi în cazul angajaților cu norma întreaga este împărțită în două perioade:

- o perioadă fixă în care personalul se află simultan la locul de muncă;

- o perioadă variabilă, mobilă, în care salariatul își alege orele de sosire și de plecare.

Nu toți angajatorii pot acorda astfel de programe în sprijinul intereselor particulare ale salariaților. Evident că nu vom putea vorbi de un program flexibil de muncă în situația unui vânzător care trebuie să deschidă, respectiv să închidă magazinul la ore fixe, dar vom putea vorbi de un astfel de program flexibil când munca pe care o prestează salariatul este de creație, când salariatul este, spre exemplu, programator pe calculator.

Marieta Buzescu

Credeai că ești mândru Capricorn? S-ar putea să te fi născut în zodia Săgetătorului. Ești de părere că Peștii sunt cei mai tari? Dar dacă ai descoperi că ești, de fapt, Vărsător?

Mișcarea Pământului a dus la modificarea celor 12 zodii pe care le cunoaștem, potrivit astronomilor. Berbecii devin Pești, iar persoanele născute între 29 noiembrie și 17 decembrie sunt în zodia Opchiuchus.

Semnele zodiacului sunt calculate în funcție de poziția Soarelui față de constelații, așa cum apăreau ele acum 2.200 de ani. Acestea nu mai sunt însă valabile, din cauza mișcării de precesiune a Pământului, potrivit astronomilor.

În ultimele două milenii și jumătate, această mișcare a fost cauza unei mutări a punctului de intersecție dintre orbita Soarelui și Ecuator către vest, cu 36 de grade.

Asta înseamnă că zodiile s-au "mutat" spre vest cu aproximativ o lună, în funcție de constelații. Spre exemplu, persoanele născute între 21 martie și 19 aprilie se consideră zodia Berbec. În fapt, între 11 martie și 18 aprilie, Soarele stă în constelația Peștilor, și nu în Berbec.

Iată în ce zodie sunteți născuți, potrivit datelor în care Soarele se află într-o anumită constelație, a așezării actuale a acestora și corectate în funcție de mișcarea de precesiune. Trebuie menționat și faptul că acestea variază de la an la an.

Capricorn: 20 ianuarie - 16 februarie

Varsator: 16 februarie - 11 martie

Pești: 11 martie - 18 aprilie

Berbec: 18 aprilie - 13 mai

Taur: 13 mai - 21 iunie

Gemeni: 21 iunie - 20 iulie

Rac: 20 iulie - 10 august

Leu: 10 august - 16 septembrie

Fecioara: 16 septembrie - 30 octombrie

Balanta: 30 octombrie - 23 noiembrie

Scorpion: 23 noiembrie - 29 noiembrie

Ophiuchus: 29 noiembrie - 17 decembrie

Sagetator: 17 decembrie - 20 ianuarie.

Persoanele care s-au născut între 29 noiembrie și 17 decembrie sunt într-o zodie nouă, Opchiuchus, pentru că Soarele trece în acea perioadă în constelația Opchiuchus.

OPHIUCHUS - a treisprezecea zodie, între Scorpion și Săgetător

Un al 13-lea semn zodiacal, apărut din cauza unor mici devieri de la traiectoria Pământului în mișcarea sa de rotație în jurul Soarelui, a fost descoperit de un astronom din Australia, transmite Reuters.

Pământul nu se învârtă în jurul propriei axe ca un balon perfect sferic, ci mai degrabă ca un titirez, pentru că atracțiile manifestate de Soare și Lună asupra Terrei nu sunt uniforme. "Pe scurt, Soarele a deviat puțin de la traiectoria pe care o avea în urma cu 3.000 de ani, când a luat naștere astrologia", a declarat John Shobbrook, director al observatorului Siding Spring al Universității Naționale din Australia.

Semnul zodiacal se numește Ophiuchus sau Purtătorul de Șerpi și cade în perioada 30 noiembrie - 18 decembrie, între zodia Scorpionului și cea a Săgetătorului.

Semnul, reprezentat de niște șerpi încolăciți utilizați de medici, a fost remarcat de Ptolemeu, părintele clasic al astronomiei, care l-a înscris printre alte 48 de semne în catalogul său de astronomie "Almagest". Shobbrook a calculat că în prezent există o deviere de 30 de grade între Soare și Pământ ceea ce înseamnă că această constelație poate avea statut de semn zodiacal și poate fi inclusă în banda zodiacală inventată de babilonieni în urma cu 3000 de ani, informează Shobbrook.

În mitologie, *Ophiuchus* era reprezentat de un bătrân cu mantie sprijinind un șarpe. Se spune că Ophiuchus îl reprezintă pe Esculap, un vindecător din antichitate, iar șarpele indică faptul că veninul poate vindeca sau ucide. Se spune că oamenii născuți în această zodie au capacități de vindecare, pot interpreta visele, caută pacea, au talent poetic și atrag norocul.

Mihaela Neagu

De câțiva ani sărbătorim în 14 februarie Ziua Îndrăgostiților (Valentine's Day), zi celebră la început în Statele Unite, mai apoi în Europa, adoptată după 1990 și de România. Deși sunt voci care spun că nu este o zi specifică țării noastre, din rațiuni comerciale s-a accentuat sărbătorirea ei, prinzând rădăcini tot mai adânci cu fiecare an ce trece. De asemenea, tinerii sunt încântați că există o zi a lor, a îndrăgostiților, un prilej de a petrece împreună cu cel (cea) iubit(ă).

Sfântul Valentin este în tradiția catolică o sărbătoare foarte veche, încă de pe vremea romanilor, fiind închinată zeiței Junona, soția lui Jupiter (zeul suprem).

Mulți dintre noi ne întrebăm (desigur!) cine a fost Valentin și care sunt originile acestui eveniment. Există mai multe versiuni ale acestei istorioare, care îmbinate au născut o legendă: legenda Sfântului Valentin.

Se spune că Valentin a fost un preot roman martirizat în timpul persecuției lui Claudius în anii 269-270 d.c. Deoarece îi ajuta pe creștini, acesta a fost prins și băgat în închisoare, unde a devenit un propovăduitor. Tocmai de aceea a fost condamnat la moarte la data de 14 februarie 269. În timpul în care a stat întemnițat, el trimitea mesaje de îmbărbătare prietenilor spunându-le „Amintiți-vă de Valentin” și „Vă iubesc”.

O altă variantă ne spune că Valentin a fost un preot care căsătorea cuplurile în secret, împotriva legii date de Împăratul Claudius care interzisese căsătoria (deoarece bărbații familisti refuzau să mai plece în armată). Se presupune că tânărul preot a fost încarcerat deoarece n-a acceptat să treacă la credința în zeii păgâni. În închisoare, el s-a împrietenit cu fiica

Ziua Îndrăgostiților varianta de import

temnicherului, pe care a convins-o să creadă în Dumnezeu. În ziua execuției sale, Valentin i-a scris acesteia o scrisoare de dragoste, pe care nu a semnat-o. De aici vine obiceiul de a se trimite felicitări celor dragi cu ocazia acestei zile.

Un lucru cert rămâne totuși faptul că a existat un preot cu numele de Valentin, care a fost executat pentru credința sa în Dumnezeu.

Tradiția spune că: dacă găsești o mânășă în ziua de Sfântul Valentin, stăpânul ei va fi alesul tău; dacă suflă într-o păpădie vei avea atâția copii câte semințe rămân pe ea; primul nume de bărbat auzit în această zi, va fi numele bărbatului tău; te vei căsători cu un bărbat sărac și vei fi fericită dacă va zbura o vrabie deasupra ta și te vei căsători cu un bărbat bogat dacă vei vedea un sticlete.

Ca o reacție la pătrunderea insistentă a Valentine's Day, sărbătoarea Dragobetelui, pierdută în timp, a fost și ea „resuscitată” în ultimii ani. Despre aceasta vom vorbi însă într-o ediție viitoare a jurnalului nostru.

Alegeți sau distrați-vă cu ambele prilejuri, dar iubiți în fiecare zi!

(L.A.)

Criza și bugetul, sau ursul păcălit de vulpe

Mă tot întreb în ce constă criza, nu la modul patetic-declarativ, ci *in concreto*, cum ar spune latinul. Nu cu multă vreme în urmă, într-un editorial, colegul și prietenul nostru, Ion Alecu, se întreba același lucru. Toți cei ce alcătuiesc noua putere, miniștri sau nu, președinți de partide, simpli parlamentari (unii chiar *simpluți* de tot), au luat acest *bau-bau* în brațe și în orice încercare de dialog ni-l flutură prin fața ochilor. Criza e de vină pentru toate. Criza și Partidul Liberal. Of, Doamne! Cum mai știe românul nostru să dea vina în stânga și dreapta, sus și jos, astfel încât el să rămână curat ca lacrima. Acest *bau-bau* stă și la baza bugetului pe 2009, adică creștere zero la salarii, disponibilizări din sistemul bugetar, creșteri de cote pentru stat. Primul Ministru prezenta investițiile bugetare ca element de luptă împotriva crizei. Vezi Doamne, infrastructura din transporturi, investițiile din școli și spitale, sau din sălile de sport, ar face criza să dea înapoi. Nimic mai greșit, așa cum declara de curând un reprezentant al patronatului. Majorarea procentelor la contribuții este de natură să accentueze criza. În fapt, statul pune paie pe foc într-un domeniu foarte sensibil, cel al personalului angajat în unitățile private. Munca la negru avea deja niște proporții îngrijorătoare. Acum o să mai adăugăm aici câteva procente.

Mă întorc și întreb din nou. Cum arată criza asta? I-au fost desfăcute toate roțițele, astfel încât să o cunoaștem și să acționăm. Marea majoritate a celor care vorbesc despre criză sunt juriști, ingineri, doctori, profesori și chiar marinari! Departe de mine gândul de a minimaliza aceste profesii, dar în cazul de față ele sunt nefolositoare. Eu cred că cea mai importantă criză pentru România este creșterea disprețului pentru cel care știe, pentru profesionist. În domeniul economic ne dăm toți cu părerea, iar unele dintre ele devin chiar priorități ale politicii noastre. Nu vreau să discreditez pe nimeni și nimic, dar trebuie să spun că 99 la sută din cei ce vorbesc despre criză și buget, habar n-au despre ce vorbesc! Dintr-o dată toți cei puși să lupte cu criza au Clujul ca domiciliu, iar Mugur Isărescu iese în public cu discursuri filozofice mai ceva decât Nietzsche. Unde-or fi cei ce se pricep? Sau, ei există dar nu-i ascultă nimeni? Oricum ar fi, stăm rău. *Bau-bau*-l cu criza ne face să uităm de celelalte probleme. Poate că despre asta este și vorba. Bugetul României nu stă numai în cele două-trei elemente de cheltuieli pe care guvernării ni le tot bagă pe gât; salariile profesorilor, veniturile pensionarilor care lucrează, sau cele ale bugetarilor în general. De alte poziții bugetare nu vorbește nimeni, de parcă nu ar exista. Nu dăm majorări profesorilor, dar ținem trupe în străinătate, acolo unde nu peste mult timp o să rămânem numai noi și americanii. Ne luăm de bieții pensionari și în același timp schimbăm flota aeriană cu una performantă.

S-a înrădăcinat ideea că această criză nu poate fi învinsă. Este propoziția pe care trebuie noi s-o învățăm, ca să nu întrebăm de altceva. Cei care se pricep știu că nu este așa. Filozofia bugetară poate fi schimbată și elemente ce par de neclintit pot să dispară. Totul este să vrem, ori noi ne dorim *să se modifice, dar să nu se schimbe nimic* din ce e al nostru, adică al lor. Cu atâta materie-primă, ce *Scrisoare pierdută* ar fi scris astăzi Caragiale!

Dan Elias

21 FEBRUARIE Sâmbăta Morților (Moșii de iarnă)

În sâmbăta dinaintea de Duminica înfricoșătoarei judecăți în toate bisericile ortodoxe se prăznuiește Pomenirea morților sau **Moșii de iarnă**, cum este cunoscută în popor această zi. Este ziua în care facem pomenire pentru sufletele părinților, ale moșilor și strămoșilor noștri, având în vedere că a doua zi, Duminica, se va face referire în Evanghelia de la Sfânta Leturghie la ziua judecății de la sfârșitul lumii, când și cei vii, dar și cei morți vor primi pe vecie locul din rai sau din iad. O sărbătoare creștină care amintește celor în viață despre necesitatea păstrării unei legături vii cu cei chemați la Domnul. În fond, este o tradiție ancestrală care ne întărește credința creștină în continuarea vieții și dincolo de moarte, motiv pentru care legătura cu cei morți este o datorie sfântă. Prin satele din România, înainte de plecarea la biserică, femeile merg la cimitir ca să tămâieze mormintele rudelor decedate. După Sfânta Leturghie se săvârșește slujba Parastasului unde sunt citite pomelnicele cu numele celor mutați la Domnul, apoi se împart vase cu mâncare întru pomenirea celor dragi

Pomenirea morților înseamnă o dovadă a cinstirii pe care noi le-o dăm celor ce-au plecat de aici, nu-i uităm, îi pomenim.

La slujbele de pomenire a morților parcă-i strigăm pe nume pe fiecare, așa cum s-a chemat el și luăm legătura cu el, ne rugăm pentru el. Și aceasta este o datorie, poate cea mai importantă și cea mai de suflet pe care o avem față de cei plecați de aici.

În această zi Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă mijlocire pentru toți cei adormiți, atât pentru dreptii din Vechiul Testament care au adormit fără să-L vadă pe Hristos, cât și pentru cei ce au murit pe neașteptate și fără pregătirea necesară. Prin aceste mijlociri Biserica cere lui Dumnezeu să-i învrednicească pe cei adormiți de milostivirea Sa, să-i judece cu blândețe și să-i așeze în ceata dreptilor.

Este bine să-i pomenim și să ne rugăm pentru cei adormiți în primul rând din respectul față de

porunca de a ne ruga unii pentru ceilalți, indiferent dacă sunt vii sau morți.

Pomenirea morților însă, marchează și un alt aspect, anume aspectul acela al respectului pe care noi îl datorăm celor plecați la Domnul.

Dacă atunci când eram mici ne rugam, așa cu rugăciunile noastre acelea de copii, ca Dumnezeu să-l țină pe tata și pe mama, ca Dumnezeu să le ajute părinților noștri, ca Dumnezeu să le dea sănătate fraților noștri, aceste rugăciuni nu trebuie să înceteze odată cu mutarea lor de aici în viața veșnică. Ei nu încetează de acolo să fie nici părinți, nici bunici, nici frați, nici copii, nici prieteni, ci ei sunt ceea ce au fost și aici doar că sunt dincolo de granițele acestei lumi.

Odată cu **Sâmbăta Morților** începe un ciclu de pomenire a morților, ce va dura până în sâmbăta Floriilor sau în sâmbăta lui Lazăr. Este o perioadă unică din timpul anului liturgic, în care se săvârșesc aceste slujbe pentru cei adormiți. Și este sigur o dovadă, pe de-o parte a recunoștinței, dar pe de altă parte și a cunoștinței că la rândul nostru, mai devreme sau mai târziu, vom fi și noi între cei adormiți. Și abia atunci ne vom da seama cât de mult bine ne fac cei care rămași după noi nu ne vor uita, ci se vor duce cu un pomelnic în mână la Biserică și vor zice: Părinte, roagă-te în perioada asta și pentru ei.

Aceasta este în esență pomenirea morților, această unitate a Bisericii lui Hristos și această conștiință că pe de-o parte avem obligația să nu-i uităm, să-i amintim sau să-i pomenim, iar pe altă parte conștiința că ei de acolo de sus de unde sunt, veghează asupra noastră. Că rugându-ne noi pentru ei și ei la rândul lor se roagă pentru noi și ne ocrotesc de acolo de unde sunt.

Daniela Mihai

Stimați cititori!

Dacă aveți întrebările, sugestii, opinii sau povești de viață, vă rugăm să ne contactați pe adresa de e-mail. Ne puteți trimite fotografiile cu ceea ce vi se pare interesant sau pur și simplu, să ne propuneți teme de discuție. Noi nu renunțăm la ideea că putem scrie acest ziar împreună.

Director: Dan Elias

CASETA DE REDACȚIE

Redactori:

Luminița Anghel, Mariana Ștefan,
Marieta Buzescu, Mihaela Neagu,
Daniela Mihai, Cornelia Constantin

E-mail: eliasjurnal@yahoo.com

Conturi S.C. ELIAS EXPRES S.R.L.

Cont BCR Fierbinți

cod IBAN - RO19RNCB0172103791210001

Cont Trezoreria Dridu

cod IBAN - RO17TREZ3965069XXX000320

Subvenții

Cont Trezoreria Dridu

cod IBAN - RO17TREZ3965070XXX000324

Editat de: S.C. ELIAS EXPRES S.R.L.
Tipărit la S.C. TIGRIS COM S.R.L. Slobozia